

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

4. ÅRGANG

NUMMER 5.

1. MARS 1932

Det kinesiske og indiske misjonsfelt

KINA

Pai Hsiang Hsien, Hopen, N. China 22. januar 1932.

Kjære venner i Kristus Jesus. Fred!

«Gjød med ett, da de så sig om, så de ikke lenger noen hos sig uten Jesus alene. (Mark. 9, 8).

Vi vil hermed sende en liten hilsen til «Røsten» som nu etter at den er blitt savnet for en tid, på nytt begynner å komme med sine friske hilsener fra forskjellige kanter hvor det glade budskap har noen som bringer dets bud.

Vi vil først ønske dig et godt nyttår, og takke dig for alt godt under det forløpne år, og vi vil bringe dig våre beste ønsker for det kommende år, at din gjerning må bli til nytte og velsignelse hvor du finner din vei.

Her i dette land kjenner vi det er godt, at Herren Jesus har sagt han er med alle dager, og ved troen på ham holdes vi oppe fra dag til dag. Når disiplene så sig om, kanskje etter Moses eller Elias, ja også etter den herlige som lyste ut fra Jesus for en stund, — skyen som overskygget dem og røsten som vidnet om Sønnen, — så de ikke lenger noen hos sig uten Jesus alene.

Moses hadde vært tro i den husholdning Herren hadde betrodd ham, og Herren selv hadde talt ansikt til ansikt med ham, Elias hadde også vært et redskap i Guds hånd til å bevise, i en tid hvor avguderiet florerte blandt det folk som visste bedre, at Herren levte og var den almektige Gud der svarte med et så mektig vidnesbyrd at ingen kunde motsi det. Her hørte man tydelig: Det-

Se, til et vidne for folkeslag har jeg satt ham, til en fyrste og en hersker over folkeslag. — Se, folk du ikke kjenner skal du kalle, og hedningefolk som ikke kjenner dig, skal løpe til dig, for Herrens din Guds skyld, og for Israels helliges skyld, til han forherliger dig.

Således skal mitt ord være som går ut av min munn, det skal ikke vende tomt tilbake til mig, men det skal gjøre hvad jeg behager, og lykkelig utføre Es. 55, 4-5; 11.

te er min Sønn, den elskede; her har ham!

La oss derfor også for det kommende år sette all vår tillit til ham som er mektig til å fylle all vår trang i herlighet i Kristus Jesus.

Han åpenbarer sin godhet og rikdoms fylde blandt det folk som elsker ham og vandrer for hans åsyn. Således får også vi her nåde til å se Guds godhet åpenbart iblandt oss.

Vi priser Gud for de tre dages møter i førstningen av denne måned hvor familien N. P. Rasmussen gledet oss med sitt besøk og delte ut livets ord til stor velsignelse iblandt oss. Det er underlig å se at tross mange vanskeligheter, merkes der trang iblandt folket etter livets ords sannheter, etter noget som er virkeligheter.

I årtusener har kineserne vært holdt nede i avguderiets og uvilkenhetens mørke; men han som bed at lyset skulde skinne frem i mørket har også i sin nåde latt det skinne inn i menneskenes hjarter på en slik håndgripelig måte at det ikke kan skjules, selv der hvor kunnskapen om ham er lite kjent. All ære til Gud!

Den senere tid har vi også hatt møter i ikke så få landsbyer rundt

om, og i de år vi har arbeidet her nu har vi besøkt de fleste landsbyer etter det første året vi kom her. I vår første tid var jo forholdet anderledes, idet vi i de fleste landsbyer stilte oss ute på et sted hvor vi fant for best, og vidnet om vår dyrebare Frelser. Nu er derimot hjemmene og gårdsplassene åpne for oss i flere byer enn vi nesten kan overkomme, hvilket vi priser Herren for.

Kjære venner, som så trofast har hjulpet oss under den gangne tid, ta oss fremdeles med i eders bønner, og vær så hilset på det hjerteligste fra oss alle her.

Deres
Kari og Jens Fjeld.

INDIA

24. Richmond Rd. Bangalore 25/1 1932.

Våre elskede brødre og søstre i Jesus! Nåde og fred!
«Kjenn ham på alle dine veie, så skal han gjøre dine stier rette.» Ordspr. 3, 6.

Det er trygt stadig å være ledet av Herren og kjenne ham, søke hans råd i alt hvad vi foretar oss, og vandre i hans fullkomne vilje.

Det nye år er snart en måned gammelt og vi har ennå ikke

fått tid til å svare på julebrevene. Hvor mange ganger en ønsker at dagen var dobbelt så lang når en står i arbeide til over ørene. Det er så mange ting en gjerne vil gjøre som må settes tilside. Ofte føles det som om kreftene ikke riktig vil strekke til, men så får vi leve på løftet som sier: «Som dagen er så skal styrken være.»

Hadde en interessant og gledelig høitid. Flere av de kristne la midler sammen og på den måte fikk de fattige både fest og klær og der var stor glede. Våkenatten var også en alvorlig stund. Guds And taler fremdeles til sjelene og vi har gledet nu og da å lede enkelte til Herren Jesus. Men vi ber om strømme av nåde. Gud åpner stadig nye dører for oss og vi forkytter hele Guds råd både på engelsk og indisk. Store skarer samles både i lokalene og på marketsplassene. Vi ser ofte mange hungriige, lengtende uttrykk blandt tilhørerne. Det hender jo en gang iblandt på marketsplassene at fienden viser sig som den brølede løve.

For en tid siden forsøkte en del muhamedanere å motsi oss mens vi forkynte ordet. Da de så at vi lot som vi ikke merket dem og fortsatte uforstyrret med møtet,

så tok en av dem en del traktater som vi hadde utdelt, satte fyr på dem og svingte dem i luften og skrek ut av full fials sine motsigelser. Da de så de ikke kunde skremme oss, holdt de op. Den følgende dag kom en annen muhamedan og begynte med sine motsigelser mens vi talte. Vi svarte ham ikke, men fortalte tilhørerne at vi diskuterte aldri med noen på møtene, men om der var noen som ønsket å vite mer så var de velkomne til misjonastasjonen.

Herren har nu åpnet vei, og vi får kjøpe et litet hus hvor vi kan ha møter og skole hver dag og på søndagene søndagsskole for en 25—30 fattige barn. Det lille hus er i midten av en bydel for utkastene, meget fattige folk. Men lyset fra Golgata har begynt å skinne inn der og en del unge menn er søkende. Vi behøver eders bønner og hjelp som aldri før for å løfte disse nedtrampede sjeler over kateforbandelsens høie mur. Det er kun ved Guds nåde det er mulig.

Her er 2000 engelske og 10,000 indiske soldater i Bangalore og behovet er stort av åndelig virksomhet iblandt dem. Herren har lagt det tilrette så vi har fått innbydelse til å vidne også for dem. Sist lørdag, da vi hadde møte for dem, var det tre unge menn som overga sig til Herren. Be, venner, at de må bevares og bli brennende lys her i hedenskapets mørke. Det er salig å så ved alle vanne.

De politiske bolger går høit og uro spores overalt.

Det viser sig mer og mer at Gandhi og hans etterfølgere er inspirert fra Moskva. Regjeringen er meget streng nu siden de fryktelige og rå snikmord av så mange. Forts. 4. side.

BAKTALERE

(Gresk: Djevel).

Sjefienden har mange sindrige innretninger for å fange Guds barn i sitt nett. Den verste og kanskje minst påaktede av alle er baktaleisens snare. Her fører den gamle fiende på en særlig måte sine ofre i pakt med sig selv. Ingen synd har så lett for å gripe om sig som denne, og er vel den mest ødeleggende av alle satans giftige piler. Derfor ber også Salmisten i Salm. 120: «Herre, fri min sjel fra en løgnaktig lebe, fra en falsk tunge.» — «Død og liv er i tungens vold» (Ordspr. 18, 21). — «Tungen setter livsens hjul

i brann, og settes selv i brann av helvedes.» (Jak. 3, 6).

I sine forskrifter til Israel sier Herren gjennem sin tjener Moses: «Du skal ikke gå om som en baktalere iblandt ditt folk, du skal ikke stå din neste etter livet. Jeg er Herren.» Forskriften står ved makt også for den nye pakts Israel. Herren har ikke forandret sig.

Jeremias var på en særlig måte utsatt, idet han utbrøyer: «Jeg hørte manges baktaleise, redsel fra alle kanter. De sa: Meld ham, vi vil melde ham. Alle de med hvem jeg hadde fred, lurede på om jeg vaklede. De sa: Kanskje han lar sig forlokke, så vi kan få overhånd over ham og ta hevnen over ham.»

Hvor mange er det ikke som går og «lurer» og spisser øren? Der gripes etter det minste halmstrå, og er det noen bror eller

søster som vakler, straks er baktaleisens luer i lys flamme.

«Den som går omkring som en baktalere åpenbarer hemmeligheter, men den der er trofast i Ånden skjuler saken.» (Ordspr. 11, 13). «Den som baktaler sin neste i løndom, ham vil jeg utrydde.» (Salm. 101, 5).

«Avlegg derfor all ondskap, svik, hykleri, åvind og all baktaleise.» (1. Petr. 2, 1).

EN HEDENSK VISMANN

En av Grekenlands syv vise het Thales. Han blev engang spurt om hvad han anså for det sværeste og det letteste. Thales svarte: «Det sværeste er rett å erkjenne sig selv og sine egne feil. Det letteste er å finne feil hos andre.» — Denne vismann hilste engang meget høflig på en grunn som han møtte. Men mannen gikk ham stolt forbi uten å svare på hans hilsen. Thales' venner mente, at han måtte ta det ille op, da det var en skam for ham, en så berømt mann ikke å få sin hilsen besvart.

Men Thales svarte: «Er det en skam for mig, at jeg er høfligere enn ham?»

SÅ UTROLIG DET HORES

Et det dog et fakta at jødene i Amerika driver misjon blandt de kristne. Ved deres siste årsmøte i Atlantic City blev det rapportert, at ca. 500 «kristne» hadde gått over til jødedommen. Så går det når de «kristne» ikke har nok kristendom til å misjonere; de blir selv erobret av en eller annen villfarelse.

A OVERVINNE SIG SELV

Frans av Assisi visste, at det er stort å overvinne sig selv, og derfor satte han denne kunst heit. «Mere enn all nåde og alle den Hellig Ands gaver, som Kristus forunder sine venner», skriver han, «er det å overvinne sig selv og for Kristi skyld gjerne tåle lidelser, urett, forsmedelse og ulempe. Ti av alle de andre Guds gaver kan vi ikke rose oss, ti de er ikke våre men fra Gud hvorfor apostelen sier «Hvad har du, som

du ikke har mottatt? Men når du har mottatt det, hvorfor roser du dig da deriv, som om du hadde det av dig selv?» Men av prøvelser, trengsler og kors kan vi rose oss, derfor sier også apostelen: «Jeg vil ikke rose mig av noe uten av vår Herre Jesu Kristi kors.»

Det er lettere å ta fatt på å reformere samfundet og andre mennesker enn sig selv, men kun den, der har lært seiren å kjenne i dagliglivets små kampe, skal vinne de store seire.

UNGDOMMEN HUNGRER

I England er det som man aner at en stor vekkelse står for døren. I et av de største engelske dagblad blev der nylig skrevet at ungdommen hungre etter noe mer verdifullt enn en dram og god mat. Ungdommen er trett av den løse moral og den usunde erotikk og ønsker å ånde i renere luft. Selv store videnskapsmenn viser veien bort fra materialismen, og mener man står ved et vendepunkt.

Ajl.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Ut kommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Rosten, Post' boks 32, Sarpsborg. Abonnementspris er: i løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresserendringer, skriftlig opplysning og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Til bladetets venner

Misjons-Rosten gikk ved årsskiftet inn i sin 4. årgang. Som alle nystartede blade var vi klar over vanskelighetene som vilde møte. Og bladet har heller ikke undgått sine krisetider. Særlig var den uhyggelige arbeidsstans en sterk påkjenning, og dobbelt vanskelig var situasjonen, da bladet som bekjent blev tvunget til å innstille utgivelsen i hele 5 måneder. Men på en forunderlig måte har Herren lagt alt tilrette. Siden nyttår har midlene strømnet inn slik at vi nu er kommet over de største vanskeligheter.

Det er derfor med takk til Gud og med godt håp for fremtiden vi fortsetter utgivelsen. Det er ingen grunn til å se mørkt på det.

Som naturlig er har Misjons-Rosten fra starten av hatt noe av et tilfældighetens preg over sig, da det jo ikke representerer noen enkelt forsamling eller forbund. Det var på eget ansvar og av interesse for misjonens utgiverne så sig ledet til å utgi bladet.

Det er derfor med glede vi idag kan henvisse til meddelelsen annet sted i bladet om bestemmelserne for bladets drift. Det vil sikkert også glede vennene å se at bladets utgivelse derved er ført inn i en mer betryggende form.

Ifølge Misjons-Rostens bestemmelser ligger nu ansvaret og den avgjørende myndighet hos det valgte styre, nemlig brødrene Jul O. Lind, Moss, Erling Syvertsen, Drammen, Math. Støve, Volda, samt G. Iversen Sarpsborg, som representerer utgiverne.

Redaksjonskomiteen fortsetter som tidligere.

Må da Gud fortsatt få velsigne «Rosten» til ære for sitt navn og misjonens fremme.

For å undgå forveksling

gjøres herved oppmerksom på at Misjons-Rosten og Barnerosten er helt uavhengig av hverandre. Misjons-Rosten utgis av en komité, mens Barnerosten utgis privat av br. Stefan Brøter.

For å hindre feil og forveksling i postforsendelsen bedes angitt hvilke av de to blade forsendelse- ne gjelder. Adressen forøvrig er for begge vedkommende: Post Boks 32, Sarpsborg.

Kongo

Br. Albert Christiansens sønn, Gunnar Albjart har nu også opptatt arbeidet i Kongo, idet han for en tid tilbake sendtes ut fra Oslo 1. baptistmenighet.

I «Banneret» forteller br. Albjart bl. a. følgende, som vi er tilstillet:

— Alt som gutt hørte jeg meget om misjonen og folte en viss dragen til den. Som fire års gutt spurte en stor predikant mig hvad jeg skulde bli som stor. Jeg satt på hans fang og svarte ham frimodig: «Misjonær!»

Denne tanke har med årene grodd sig fast i min sjel, og da jeg som fjorten års gutt boide mig for min Herre og Frelser som en stor synd er folte jeg sterkt denne misjonstanke.

Så kom tiden da mitt hjem blev oppløst og alt gjort om til penger som alt sammen blev gitt til misjonen, og hele min familie reiste til Kongo. Mange mente at det var vanvid å gjøre det som min far gjorde — men jeg føler å si: Min far våget store ting for Gud, og forventet store ting fra Gud!

Og han har sett velsignelsen av det han gjorde. Hele familien er misjonsinteressert. Han selv, mine to søstre og jeg nu er på misjonsmarken. Store ting fra Gud! Dertil kommer de sjele som han ved sitt arbeide har vunnet for Kristus derute, det er ikke så få!

Som femtenårs gutt måtte jeg hedenskapets mørke, og jeg fikk lov til å arbeide det lille jeg kunde blandt negrene. Jeg kunde fortelle dem evangeliet og tolke når min far talte, ti vi barna tok sproget fortere enn ham. Dette som jeg så derute har siden stått for mi, og jeg har alltid følt en dragelse til Kongo. Det er som de har ropt: Gunnar, vi trenger dig her — kom du og hjelp oss!

Efter å ha hatt feber måtte jeg reise hjem, og til Norge kom jeg igjen sommeren 1926. Min tanke var så snart som det var mulig å komme inn på misjonskolen for snart igjen å komme ut.

En lærerinne gav mig penger til å gå på Indremisjonens Bibelskole i tre måneder, og det gjorde jeg. Da sommeren kom i 1927 søkte jeg å bli antatt til misjonskolen, og man var villig til å anta mig. Nu har jeg gjennomgått skolens fire år, og under hele min skoletid har Kongo stått for mig.

Jeg vil si som Paulus: Brødre, be for oss! Ja ikke bare be, men arbeid også, ti Herrens ærende har hast!

Hvad søker du?

Det er dem som finner sin glede i å opdagde det gode og store hos sine medmennesker. Andre er stadig på jakt efter det som er smått og vrangt og kan klandres. Begge finner, hvad de søker.

I lutringsilden.

Den nåværende omstendighet som trykker dig så hårdt er, om den overgis til Kristus, det beste redskap i Faderens hånd til å meisle dig for evigheten. Tro ham da. Kast ikke redskapet til side, for at du ikke skal gå glipp av hvad det tilslukter å utrette.

— Vi har en Gud, som fryder sig ved å la det umulige skje.
Andrew Murray.

Menneskesjele

Sjelene hører Gud til. Men der står kamp om dem. Jesus kom for å frelse dem fra synden; men satan søker å holde dem fast.

Og likesom fiskene ferdes mange forskjellige veie, i floder og sjøer, i bekker og damme, nær strandbredden eller ute i de dype vann, således også sjelene. Ikke to menneskesjeler livshistorie er ens. Vi er alle «solgt under syndens», men på forskjellig måte. Vi kjenner alle til å være bundet av syndebånd; men bånd og lenker er forskjellige, og ikke alle synes å være like sterkt bundet, noen i grove jernlenker, andre i fint silkespinn. Noen er bundet av en enkelt bestemt synd, andre av verdens forførende lyster; noen er bundet av djvelen, andra av menneske; noen i løgn og vantrø, andre i død lære og stivnede former; blandt det, der drives handelen med i «Babylon» (den falske kirke) nevnes nettop også: Menneskesjele.

Derfor sender Jesus sine disipler ut som menneskefiskere, ut for å fange sjeler. Men vel å merke: Sjelene skal fanges inn til ham.

Alle Jesu disipler bør være med til å være menneskefiskere. Vel er det ikke alle, der er med til å fare ut på dyppet for å kaste garnene ut. Og ikke alle har krefter til å dra dem i land. Men vi må dog alle være med. Selv det minste lille Guds barn kan være med til å eiske syndere, så de møter Jesus i ham eller henne; og selv den svake og enfaldige kan be for sjelene. Hvor Guds rike går frem, står der alltid en liten flokk bakved. Hvor syndere frelses, er

der alltid noen som i det skjulte har vært med i bønn.

Gårnet som kastes ut er Guds ord. Det er ikke menneskeklokt, der drar sjele til Jesus og fanger dem inn til Gud, men Guds And i forbindelse med Guds ord. Det er ikke menneskelærdom, men det jevne evangelium om Jesus, som fullbragte frelsen for alle på Golgata. Det er ikke kjodelig kraft eller våre overtalninger, der skal gjøre det, men Helligåndens overbevisende tale.

Der er bud til alle menneskesjeler. Aldri behøver vi å stanse over for noen og tenke at den sjel er for langt ute eller for dypt nede. «Far ut på dyppet!» lyder just Jesu befaling til Simon Peter. Der er frelse nok. Der er kraft i Jesu blod til å rense den mest urene og friggjøre den mest bundne. Vi har derfor et budskap just til de elendige, til dem, der har tapt motet og oppgitt håpet. Den korsfestede har makt til å døde alt, hvad der skal dødes. Den opstandne kan utgyde strømme av liv i de tomme sjeler. Han kom til verden for å gi oss liv, ja liv i overflod.

Det er til Jesus, sjelene skal fanges inn. Behøver dette å sies? Ja, ti det er prøvestenen for alt åndelig og kristelig arbeide. Uten det hjelper man ikke sjelene for evigheten; og uten det samler man ikke, men adspredde. Altså ikke til oss selv, ikke til mennesker, ikke her og der, men i til Jesus! — Det skal også sies til alle, som leser dette: La dig fange inn til Jesus! Hos ham er frelsen; hos ham er all hjelpen, han har kjøpt sjelene til Gud, og så i din sjel. La ham få den idag!

Mose hender

Det er underlig når vi betrakter Israels historie. Da Israel bryter op fra Egyptens slaveåk, vender Herren om sine, og det ord han har talt, det står fast. Herren hadde i sin tid gitt Israel et løfte. Om det enn gikk endel år, så kommer Herren igjen. Gud handler på så mange forunderlige måter, som vi kanskje ikke alltid forstår, men tiden skal vise det. Herren hadde ikke glemt sine, selv om Israel hadde det ond i årevis. Og det løfte som Herren hadde gitt ved Abraham, Isak og Jakob — selv om disse var døde så stod Herrens løfte like godt, og det var disse løfter Herren vilde innfri ved Moses. Mose oppholdt sig i et fremmed land, men Herren førte ham tilbake til det land som han engang var romt fra. Herren skulde utfri Israel fra Faraos trellekår, og da hadde han ingen annen enn Moses å bruke til dette arbeide. Om vi nu regner Moses som udelig, så var han dog det rette redskap. Vi kunde kanskje ha tenkt at Aron hadde passet bedre. Han hadde lettere for og tale og var bedre utrustet. Men Moses' var mannen, den av Gud bestemte. Moses fikk en stor og viktig opgave, men Herren hadde lovet at han skulde være med og da går det alltid godt. Israel fikk en lang og besværlig reise og var utsatt for mange vanskeligheter og prøvelser.

Og slik er også livet for den enkelte. Vanskeligheter og prøvelser. Og kanskje for mange en tornebestrodd vei. Men under alle vanskeligheter vil Herren være vår kraft og leder under livets strabaser. Vi er også tatt ut fra syndens trellev. Vi trellet ofte hårdt både natt og dag under djvelens grufulle håndteringer. Men Gud være takk, han gav oss et løfte: «Kvinnens sæd skulde knuse slangen hode». Og dette løfte blev opfylt på korstret.

Der sonet han vår synd og led all verdens spott og hånd. Er du Kristus, da stig ned av korsset, blev det sagt av disse romerske soldater. De spyttet ham i ansiktet. Kan du tenke dig slike lidelser! Din tunge kan ikke tolke i ord hvad han måtte lide. Og vi kan heller ikke male på dette papir disse kvaler han måtte utstå.

Det var for mig og dig. Veien for ham var ikke lagt på roser. Og veien for oss er heller ikke lagt på roser. Vi vil gjerne ha det så bekvemt. La det ikke forskrekke oss, om det skulde møte oss ting som vi ikke har tatt med i beregningen. La Herren gå foran.

La oss betrakte Israel. Det kunde kanskje komme oss tilhjelpe under vår vandring hernede. Som Herren var for Israel vil han være for oss.

Vi har jo ikke tenkt å gå i detaljer, for da vil vi komme til å ta for megen plass i M.-R. og det vilde ikke være riktig.

Det kunde jo være meget å peke på som kunde være av interesse, men vi skal forbigå det.

Det som jeg særlig vil trykke er når Israel kom til Refidim. Her måtte det op en fiende som det ikke var av den beste og det var Amalekittene. De var Guds fiender og Israels fiender. Det var nok en fiende som Israel ikke hadde regnet med. Men Herren hadde vært med under reisen, og han vilde være med i fortsættelsen. Imorgen, sa Moses, vil jeg stå på hoiden med Guds stav i min hånd. Og det skjedde nå. Moses oppløst sin hånd, da fikk Israel overtaket. Men da Moses lot sin hånd synke da fikk Amalek seier. Men da Mose hender blev tunge, tok Aron og Hur og støttet Mose hender. Gud var takk her er dybder av velsignelse som ikke kan lodes. Det var et betingelse at hvis Israel skulde seire, så måtte Mose hender holdes opp. Det var ved Mose hender Gud hadde lovet seier. Amalekittene var en hård fiende som Herren hadde sagt skulde utrykkes fra jorden. Agog var amalekittene konge. Og Herren felte streng dom over Agog og amalekittene.

Det lønner sig dårlig å stride mot Herren. I det lange løp trekker man det korteste strå. Herren vil hevne sig over all ugudelighet når tiden kommer. Det kan komme tider da det likesom synes at våre fiender skal få overhånd. Men da løfter vi våre hoder og til ham som har lovet oss seier. Herren er vår kraft og styrke. Vi ser hen til ham som har lovet oss seier. Herren befalte at Agog og amalekittene og alt hvad dem eide skulde utrykkes og jevnes med jorden. Herren taler ikke synd. Her vi synd i våre liv, så vil alt mislykkes. Amalekittene hadde syndet mot Herren og mot Israel og selv om Herren ventet med straffedommen så kom Herren dog allikevel. Således er det også med oss. Herren ser oss, og han ser også alle de ugudelige som håner Guds folk. Vi har også en Agog med disse verdens amalekitter som forsøker å straffe mot oss. Jeg mener disse som har svoret Gud og hans folk undergang.

La oss endelig merke oss at Herren ser, og han vil komme og slå syndens amalekitter. Vi vil løfte våre hoder opad, ti det er det seiren ligger. Det kan være dem som synes å gå trett, men bare løft ditt blikk op til Gud. Du skal få ny kraft. Som dagen er skal styrken være. Gud være lov. Du skal få nok for hver dag, ikke noe på lager. Israelitene måtte ha ny manna hver morgen, og slik er det med oss. Vi innvier oss til Gud, og legger hver dag i Guds hender. Da skal vi stadig ha ny frisk kraft, våre hjerter vil være brennende og vår ånd glødende ferdig til kamp mot syndens amalekitter. Striden er Herrens. Vi skal mere enn seire ved ham.

Det var ikke bare amalekittene som skulde fjernes, men alt hvad de eiede. Alt det urene skulde vekk. Må Herren hjelpe oss at våre liv må være rene, så vi kan være dyktige redskaper for Herren til å fore hans sak frem. Vi lever i en dårlig tid hvor alt tilspiss. Uten tvil lever vi i det siste dager, da Guds barn skal løstes op for å møte brudgommen og en annen skal ta seipert i sin hånd og styre hele jorderike.

Misjons-Røstens utgivelse

Utdrag av bladets bestemmelser.

I.

Misjons-Røsten er et fritt misjonsorgan for de frie depte misjonærer. Bladet er tegnet de frie depte venner og bestyres av en ansvarlig tilsynskomiteé på 4 medlemmer, hvorav en av redaksjonskomiteen til enhver tid er representert.

II.

Eventuelt overskudd vil — etter at alle utgifter er dekket og nødvendig driftskapital avsatt — etter bestyrelsens bestemmelse tilfalle de frie misjonærer som regelmessig skriver i bladet.

III.

Bladets opgave er å bringe nyheter og opplysninger fra misjons-

feltene og fra de forskjellige vennegrupper her hjemme. Dessuten bringer bladet oppbyggelig stoff så langt plass tillater. — Strids-spørsmål og personlig nedsettende skrivelser må ikke anntas.

IV.

Bestyrelsen har å påse at bladets bestemmelser blir overholdt. I tilfelle der ikke oppnås enighet om forskjellige ting blandt de som arbeider med bladet, avgjøres dette av bestyrelsen. Går noen ut av bestyrelsen, velger de gjestående nye medlemmer etter de bestemmelser som er vedtatt. Som bestyrelse er uttatt: Jul. O. Lind, Moss, Erling Syvertsen, Drammen, misjonær M. Støve, Volda og G. Iversen, Sarpsborg.

Vedtatt av redaksjonskomiteen:

G. Iversen. Stefan Trøber. Arne J. Larsen.

I bestyrelsen:

Jul. O. Lind. Erling Syvertsen. M. Støve. G. Iversen.

som virkelig vet at de likesom engang Kristus skal opstå med kjød og ben som kan gripes og æte og drikke av vintreets saft tilbords med Abraham, Isak og Jakob?

Herre 'hjelp vår vantro!

Lær oss du, vår lærer og Mester, også i tro på Skriften å følge dig!

Fr. Betex.

En liten misjonær

«For en tid siden,» forteller misjonær A. Bush, «foretok jeg en reise i det indre av Afrika. Stedet hadde aldri før hatt besøk av en hvit mann, og folkene var derfor oppskremt hvor jeg kom. På et sted sprang alle inn i skogen under ropet: «Djevelen kommer! djevelen kommer!» På utrolig kort tid fantes ikke et menneske å se. Jo, bakom en busk stod virkelig en ung gutt skjult. Han hadde ikke kommet fort nok avsted, — han stod og ynket sig av redsel.

«Hvorfor står du der?» ropte jeg til ham. «Kom frem fra ditt skjul, det er såvisst ikke nogen i mitt følge som tenker på å gjøre dig ondt.» Jeg ventet en stund, og omsider samlet gutten alt sitt mot, han kom, så mig inn i øinene, tok mig i hånden, og begynte å skrape i håndflaten min med neglene.

«Hvorfor gjør du det?» spurte jeg.

«Jeg forsøker å få bort det hvite, for å se om du ikke er sort innenfor,» svarte han.

Jeg bad ham rope på de andre, og litt etter hvert kom først nogen barn, så mennene og sist kvinnene. De flokkedes alle omkring mig; — jeg fortalte dem om min reise, hvor jeg bodde og hensikten med den: å vinne dem for Jesus, så mange som vilde la sig frelse. De satt hos mig alle til langt på kveld.

Bare denne gutten stod igjen; han syntes så uviss om han skulde gå med de andre eller om han skulde være hos mig.

«Du har talt så mange gode ord til oss, får jeg følge dig og høre mere?» spurte han.

«Og hvad vil dine foreldre si til det?»

«Du får vente på mig her, så skal jeg gå hjem og spørre dem.»

Et ord til troende

Bort med det menneskelige ord og tilbake til Bibelen! Tilbake til Bibelen!

«O den bor man nærme sig med ærefrykt. I tusener av år har klippen stått omstørtet av maktløse bølger, og millioner har på den funnet tilflukt fra satans og verdens tordenvær. Men kritikken som nu for tiden gjelder noe og forvirrer tusener var igår ennå ikke til og blir imorgen avløst av en annen.

Den som leser Bibelens metallfaste ord i dens veldige enkelhet, den som med beundring står ved denne granitthårde evighetsklippe, han blir grepen av stor forundring, av sorg og av medlidende med den moderne kristenhet som intet bedre vet enn å stride over noen virkelige eller innbilte avskriverfeil eller trykkfeil og uviktige varianter og som snubblende over slike halmstrå gir slipp på sin smule tro.

Sannelig de gamle bekjennere, de troesterke, de gikk med faste skritt til den langsomme død, på bålet eller de utåndede sitt liv på galeiene under den fryktelige bastonade, kvinner, ynglinger og oldingene tålte standhaftig grusomme pinsler, — og det hadde alene kostet dem et ord: «Jeg tilbakekaller», for å bli reddet fra kval: «men de mottok ikke frigivelsen.» (Hebr. 11, 35). Alle disse hadde ikke sin kraft av kritikk, men av Bibelen.

I Bibelen, uten menneskelige tilsetninger, uten kommentarer, har vi kristne alt hvad vi tiltrenger til gudelig liv og salig død.

Kristi høiaktsel av Skriften skulde for oss være stadfestelse nok for dens autoritet. Når den i kjødet komme Gud boier sig så under Skriften at han tilbakefører sitt liv, sin lidelse og død til dens minste enkeltheter på det absolutt nødvendige, «på det at Skriften skal oppfylles» og sier: «Det bør altsammen fullkommes som er skrevet i Mose lov, profetene og salmene om mig.» (Sak. 24, 44), så må det derav være klart for oss, at denne skrift ikke er bare vilkårlige frembringelser av noen fattige, om enn fromme syndere, men at vi her har forkynnelsen av himmelsdekreter ved den Hellig And. Likesom Kristus er Herren over alle herrer og konge over alle konger, så er Bibelen hans ord — ti han er «Guds ord» — boken over alle bøker, ikke en god bok, en moralsk bok, men **GODEN**.

«Det heter dog at man kan gå forvidt i dyrkelsen av Bibelen?» Således tilroper oss de milde halvhetsmenn, når vi forkaster den mildere kritikk. Nei, man går ikke vidt nok. Hvor finnes ennå blandt oss de som ved hvert ord i Davids salmer vil si med Jesus: «Skriften kan ikke gjøre» ugyl-dig.» (Joh. 10, 35)? Hvor er sådanne som med Kristus fremsetter det som klippefast, at av loven fra Sinai skal ikke en t o d d d el forgå innen himmelen og jorden forgår (Matt. 5, 18)?

Hvor er de som tror at et hvert profetens ord vil bli likeså bokstavelig oppfylt som at Kristus drakk eddikk, at der kastedes lodd om hans klær, og at han blev begravet av en rik mann?

«Gives der ennå mange kristne

Derfor, søsken, la oss stå fast og samle oss til en felles kamp for å slå denne verdens amalekiter. Gud vil være med oss. La oss være med og løfte hverandres hender. Det er ikke alle som kan være med i striden. Men du kan være med og hjelpe til og holde armene oppe på den som er med. Vi trenger hverandres hender og Vi trenger hverandres ringeste det er ingenlunde den ringeste gjerning. Gud vil lønne den enkelte som er med i striden for sjeles frelse. La ikke våre armer synke, for da vil fienden overraske oss. Gud hjelpe oss at vi må ha hele rustningen på og stride troens gode strid.

Gud velsigne sine barn på et hvert sted. La oss huske på at striden er Herrens.

Johan O. Johnsen, Stemmedast.

SPREDTE FELTER

Vekkelse i Råde. Til «Røsten»!

Vil få lov til Guds ære å fortelle at Herren har besøkt disse trakter med en herlig og gjennemgripende vekkelse. Den har nå pågått en 7 ukers tid. Har bedt med en ca. 40 sjeler, og fremdeles går Guds sak frem. Mange syke har latt sig behandle efter Herrens ord og er blitt helbredet. Nådegavene er i rikt mål utdelt i forsamlingen og en del har bestemt sig og sagt ja til Jesus for å la sig begrave med ham ved døben til døden. (Rom 6, 4).

Her er fremdeles en veldig søkning til møtene. Fullt lokale aftener etter aftener. Det kunne være meget å skrive om som kunde interessere «Røstens» lesere, men vil ikke ta op for megen plass i bladet denne gang.

Evangelist Kjellaas har stått her siden vekkelsen brøt ut og er fremdeles her.

Fredshilsen til «Røsten»s lesere. 2. Kongebok 3, 16—17 og Flp. 4, 19.

En Guds medarbeider.

Det nasjonale jødiske råd

meddeler at der nu skal være henvend 200,000 jøder i Palestina. Dette er det største antal av jøder som noensinne har oppholdt sig i dette land siden deres adspredelse ved Jerusalems forstyrrelse, påstås det. Legg merke til «fikenreet», sier Herren.

Hjemlengsel

Når jeg ser med seerens øine utover dødens flod til de evige solbelyste høider, som hever sig hist i livets land i Guds herlige lys, når jeg ser den store hvite flok av alle stammer, folk og tungemål, som står for Guds trone og for lammet, iført lange hvite klær og med palmegrener i sine hender, når jeg ser denne Guds stad — dette fredens hjem, med livets flod og livets tre, hvor intet mørke, ingen natt, ingen strid, ingen tårer er mere, og når jeg hører den store kirkeskare i det nye Jerusalem syngende lovsange for Gud og lammet, sterke som tordenens lyd og som tusen harpers klang, — da lenges jeg dit til dette fredens hjem. På min vei dit henter jeg kraft fra dette hjem. Ja, når jeg ser herligheten deroppe i Guds stad blandt de salige, da lenges jeg hjem.

K. O. B.

«Ta en kniv og skjær i foten min,» klynknet han. Jeg stod op og undersøkte; hele foten var en eneste stor vable. Han hadde ikke forstått å være forsiktig nok.

«Du kan ikke fortsette,» sa jeg til gutten, og om morgenen talte jeg med en mann på stedet om å beholde Kosten til jeg kom tilbake. Men han vilde ikke stanse.

«Jeg må hjem til mine, jeg er den eneste av dem alle som kjenner Jesus, jeg må fortelle dem om ham.»

Jeg forsøkte å overtale ham til å stanse, jeg lofte ham å tale særskilt med hans far og mor, jeg visste der var farer på veien, — vi kunde komme op i så mange ting hvor det gjaldt om å være hurtige; men han holdt fast på sitt. Jeg forstod han tenkte at om jeg talte med familien, så var det ikke det samme som når han talte. Han kjente sitt folk bedre enn jeg gjorde.

Det blev en prøvsom reise; varmen plaget oss alle, og villdyrene lurte på oss, — det gjaldt å holde sammen, og det gjaldt å være våkne. — En dag så vi foran oss et stort tre som var blåst overende; — vi hadde hele dagen hørt lever og leoparder brøle imot oss, — vi skulde nettop bøie av for treet, — da sprans en løve imot oss. — Der var ikke tid til å tenke, det gjaldt å komme av veien, og dessverre det var ikke mulig i øieblikket forvirring å holde sammen. Vi kom fra hverandre. Og det tok lang tid før vi igjen var samlet og kunde fortsette. — Men hvor var Kosten? Ingen hadde sett ham. Jeg tok kikkerten og undersøkte i alle retninger, men der var intet å se. Skulde virkelig dette være hans endelig, han som jeg trodde skulde bli et strålende Herrens vidne, som der var så få av i denne del av Afrika.

Da, — nogen få skritt ifra mig — kom Kosten hinkende — med hendene rakt i været. «Nu vet jeg at Herren vil la mig leve!» ropte han, «så jeg kan fortelle for mine, hvad jeg har funnet i Jesus.» — Han stod der og gråt av smerte, blodet piblet frem under fotbladene. Jeg selv stod også og gråt — for hvad visste jeg ikke i øieblikket, men der var noget som blev forandret hos mig fra da av.

For jeg stod og bad: «Tend også din ild i mitt hjerte, Gud, så jeg også kan glemme smerten og faren, bare jeg kan få fortelle hvad jeg har funnet i dig!»

Kostens far var trollmann. Han hadde mange menneskers liv på sin samvittighet. Ved sønnens enkle vidnesbyrd blev han vunnet for Gud, likeså hans mor og hans søsken.

Nogen måneder senere, da jeg atter besøkte dem, bad 300 om dåb. Kosten hadde forberedt dem, og vunnet dem for Jesus Kristus.»

P. S. E. i «Kineseren».

Adresseforandring.

Henrik Eilertsens adresse er nu: Post Box 34, Tromsø.

— Gud elsker med usigelig kjærlighet den, hvis hjerte brenner av nidkjærhet for det menneskelig sett umulige.

W. Booth.

BARNERØSTEN

Har Deres barn bestilt
Hvis ikke, så gå på nærmeste postkontor og bestill bladet for 1932. Det vil bli en glede for Deres barn å eie **BARNERØSTEN**. Den bringer mange interessante fortellinger, sanger, bilder, brev fra barna selv, misjonsbrev, betraktninger og mange riktig interessante bibelgater. Send efter provenummer eller betal kr. 1.50, så får De tilsendt bladet et helt år, og juleheftet for 1931 gratis. I det nye år har vi daglig mot-tatt nye abonnenter.

Det kinesiske og indiske misjonsfelt

(Forts. fra 1. side).
ge europeere og de fengsel alle lovbrøttere uten forhor. Hvor lenge krig kan avendes er tvilsomt, men det ser trøende ut. Det ser ut som hele verden ligger i vekt-skålen. Hvor man vender blikket oppfylles Skriftens ord, at «men-neskenes hjerter forferdes over det som skal komme over jorden.» For Jesu brud lysner det i øst, og vi kan oppleve våre hoder, ti vår forløsning stunder til. Halleluja! Motta så vår hjertelige takk for all eders offervillighet og bønn. Herren glemmer ikke hvad som gjøres i hans navn, og be-lønningens dag er nær. De beste hilsenere fra oss alle.
Eders i striden og på Jesus ventende
Broder og søster De s m o n d.

Mangel på kraft

Sukker du stundom over din mangel på kraft? Du står må-ske ansikt til ansikt med et men-ske, der plages ilde, men du formår ikke å hjelpe ham. Eller: du føler, at du bør bekjenne Kris-tus på arbeidsplassen, på spor-vognen eller hjemme, men dine le-ver er tause om det budskap som bor i ditt hjerte. Men verst av alt, der er kanskje synden som stadig tar makten fra dig og forleder dig til å gjøre det du ikke vil. Ditt liv er som en åpenbaring av mang-lende kraft.
Men hvor kan jeg finne Guds kraft? spør du.
Jesus Kristus er levende-gjørelsen av Guds kraft! Skriften sier: «I ham bor hele Guds fylde legemlig», så all makt og kraft til-hører ham. På berget i ørkenfri-stelsen vilde han ikke ta mot-kraft av djevelen, men på himmel-fartsberget gjorde han krav på å eie all kraft og all makt. Lytt til hans majestetiske ord: «Mig er gitt all makt i himlen og på jor-den.»
Men hvorledes kan jeg få denne kraft? spør du.
Svaret blir: Ved tro. Hver gang du står ansikt til ansikt med en fristelse, en vanskelighet eller et arbeide som krever noe av dig, løft da ditt blikk til den levende Frelser! Hent i tro kraft fra ham! La ham føle at du er avmektig av ham for de ord du skal tale, som for den kraft du skal bruke til å føre vidnesbyrdet frem! Da vil der i ditt hjerte oppvælde kraft fra Gud, likesom sjøene fylles fra skjulte kilder.

Hans æres dag

Den som besøker Kolosseum i Rom og minnes de mange kristne, som der gav sitt liv for troens skyld, Tor ham blir disse runer et helligt sted. Midt på den store øde arena, der har drukket så mange martyrs blod, er reist et veldig sten kors, som står der og holder sin tause preken. Fotstyk-ket bærer den kjente innskrift: «Ave crux spes unica salus!» — Hil dig kors, vårt eneste håp om frelse! — Dette var den troes-sterke hilsen hvormed blodvidne-ne gikk i døden.

Overleveringen beretter at da Kolosseum stod ferdig reiste kei-seren sig på innvielsesdagen un-der bifall fra en uhyre jublende menneskemengde. Han slo til lyd med hånden og sa: «Vi er forsam-let for å innvie denne skueplass til sin bestemmelse. Gid ære og glans må knytte sig til denne byg-ning! — Denne dag er en æresdag for byggmesteren som har opført den. Vi vil hedre ham med et stor-artet skuespill: Før de fangne kristne inn, så vi kan se dem do-for de rasende lever!»

«Og man drev dem inn — menn og kvinner, oldinger og barn trådte under salmesang inn på den store Arena som lå utstrakt i glitrende sol og omkranset av den uhyre mengde. Gitterdørene for burene hvor de uthungrede tigre, løver og leoparder brølte, blev åpnet. I veldigt sett sprang de ville dyr ut på den vidstrakte plass, på hvis midte den lille kris-tensskare stod.

Noen sieblikke stanser dyrene, likesom forvirret. Så dukket de sig og tok tillopp til det drepende sprang. Hvilket grufullt skuespil da de slepte de sønderlemmede lik over den blodplettede Arena! Fra alle trin på den amfiteatral-ske tilskuerplass bruste ropet: «Hil dig, hil dig, keiser!»

Da — hvem hever sig fra sitt æressete? Det er bygg-mesteren. Med mektig stemme slynger han det ut i den store for-samling: «Også jeg er en kristen!»
Et sieblikks stillhet inntrådte. Så brøt en storm av raseri løs. Man grep mannen som nylig alle hadde tiljublet og kastet ham ned til de blodtørstige rovdyr som falt over ham og sønderrev ham som de andre.

Det var, sett i evighetens lys, byggmesterens sanne æres-dag! («Kirkekl.>)

Kom i hu

at det just er tiden for troen å virke når det som ses hører op. Jo større vanskelighetene er, desto lettere er det for troen. Så lende der naturlig sett er utvel, vokser ikke troen så lett som når de naturlige utsikter svikter.

I stillhet og tillit

Vær stille og ha tillit til Gud! Mennesker og ting kan ikke ha noen makt over dig, undtagen den er gitt dem ovenfra. Den makt de har er regulert av Faderens for-sorg. Der finnes et: «Her til», ut-øver hvilket de ikke kan gå, og det er gjennom dem Faderen fører si-ne mange sønner til herlighet.

— Livets herlighet er å elske, ikke å bli elsket; å gi, ikke å mot-ta; å tjene, ikke å la sig tjene.

BØKER

D. O. Belfrage: Den falske fredsbevægelsen.

Oversatt av Lyder Engh, Oslo.
Boken er det beste jeg har lest på dette område. Den er bibelsk, klart og greit skrevet og er et alvordelig varsko mot den falske fredsbevægelse som mener å nå frem til verdensfreden uten fredsfristen Jesus Kristus. Guds folk som står spørrende ovenfor den-nes fredsbevægelse, som er så ak-tuel i våre dager og som ikke har lys over saken, bør anskaffe sig boken og overveie den. Den be-handler bl. a. følgende emner: Fredsbevægelsens opphav og bak-grunn, Andelig skjøvevesen — Den jødiske «Skjøgens» villfarende lære — Rusdrikkeforbundet — Hvad sier Guds ord om krig og fred — Seglene i Apenb. 6. kap. — Den sanne fredsbevægelse m. m. Boken fåes kjøpt i «De gamle stiers» eksp. Boks 899, Oslo. Den koster kr. 1.25 i illustrert omslag. Kan også bestilles i «Mi-sjons-Røsten» eksp. Boks 32, Sarpsborg. G. Iversen.

Troens bønn

Abrahams tjener bad — og Rebekka kom.

Jakob bad — og Esaus hevne blev forvandlet til broderkjærlig-het.

Josef bad — og han blev fridd av fangenskap.

Moses bad — og Amaekittene blev beseiret.

Josva bad — og solen stod stil-le, og seiren blev vunnet.

David bad — og Achitofsels råd blev forkastet.

Asaf bad — og Gud fordrev hans fiender.

Elisa bad — og den samaritan-ske kvinnes barn opvekkes av døden.

Daniel bad — og lovenes munn blev lukket.

Daniel bad atter — og han fikk åpenbaring om de tilkommende ting.

Nehemias bad — og kongens hjerte bevegdes, og Jerusalems mure blev reist.

Den kristne menighet bad — og Helligånden blev utgydt.

Menigheten bad atter — og Peter blev friet av fengsel.

Paulus og Silas bad, — og fengslets grunnvolder rystedes, dø-rene blev åpnet, og de var fri.

«Hvad som helst I ber om i mitt navn, det vil jeg gjøre, for at Faderen må herliggjøres ved Sønnen». (Joh. 14, 13).

«Be og I skal få, for at eders glede må bli fullkommen». (Joh. 16, 24.)

Småplukk.

— Når du er rede til å la alt som hører til denne jord falle, finnes der ikke noe som helst som Gud ikke vil gjøre for dig.

— La ingen engstelse over-manne dig; gå bare fremad i til-lit til Guds ledelse. Han vil ikke tillate dig å gjøre noe feiltrin der-som ditt valg er hans vilje og ære.

— Gled dig i trengselen. Møt hver prøvelse som et kjærlighets pant fra din Herre, en inn-bydelse til å erfare hans nådes rikdom.

ET GODT SVAR
En dommer hadde en neger til tjø-ner. Negeren, der var et Guds barn, pleide å kjøre for dommeren, når han skulde et eller annet sted hen. Dom-meren talte da ofte med ham, og no-meren fortalte så sin herre om sine kri-gerlige erfaringer og om sine Andelige kampe.
En dag sa dommeren til ham:
— Sambo, hvorav kommer det dog, at I kristne alltid taler om kampe, I har med djevelen. Så er jeg bedre stil-let enn I, ti jeg har ingen kampe eller besvær, med ham, og dog er jeg en vantro, og du er en kristen, der alltid har sammenstet med ham. Hvorledes går det til, Sambo?
Dette bragte et øieblikk negeren til taushet. Han vliste ikke, hvorledes han skulde imotegå den vantroes bemerk-ning, men rystet kun bedrevet på ho-det og sa:
— Vet det ikke, vet det ikke, herre!
Dommeren førte alltid en bøsse med sig for å kunne gå på jakt, om der blev anledning til det. Det varte nu ik-ke lenge, innen de traff på en flokk ender. Dommeren grep til sin bøsse, plaffet løs på dem, skjøt en og drepte

en annen, hvorefter han hurtig sa:
Skynd dig og spring ned og få fat på den sårede and, Sambo, før den flyr bort. Men den drepte and viste han ikke spor av opmerksomhet. Sambo kom ned efter den sårede and, og da han hadde fått fatt i den, vendte han tilbake i dype tanker; ti nu syntes han at han hadde fått et passende svar til dommeren. Han sa da til denne:
— Nu har jeg det, nu kan jeg vite. Dem hvorav det kommer at de kriste har større kampe enn de vantro. La De merke til, at da de såret denne and var De så ivrig for å få mig avsted er-ter den, mens De ikke bred Dem om den dede and, men lot den ligge hvor den lå.
— Ja, sa dommeren.
— Men så forstår De også, sa Sambo, at De var sikker nok på den dede and. Se, jeg er såret av djevelen og prøver på å komme bort fra ham. Derfor gjør han sig umake for å få mig fanget. Men De, herre, er en død and. Den behøver han ikke å krige med. På Dem er djevelen sikker nok.
Derfor ligger djevelen ikke i krig med den vantro.

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem somholder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordspr. 11, 24.

- K i n a.**
F. O. SHRØDER:
A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
MARGRETHE DØRUM og HILMA KARLSEN:
Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
CHRISTOPA BRUNDTLAND:
L. Hvidsten, Tyskesmuget, 28, Bergen.
HELGA LUNDEBY:
J. Lind, Verlegaten 21, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTHER PETERSEN:
Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.
JENS FJELD:
K. Aarmo, Ski st.
OLGA SCHULT:
Gerda Siveland, Rosenborggt. 1, Oslo.
ALFHILD BJERVA:
G. Bergh, Youngsgt. 1, Oslo.
SIGNED PEDERSEN og INGA JOHNSEN:
Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo
M. PAULSEN og IDA LORENTZEN:
Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
AGNES og TORKILD RASMUSSEN:
J. Lind, Verlegt. 21, Moss.
Manchuria.
MARTIN KVAMME:
Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
Finnmarken.
OSKAR GAMST, Breivikbotn.
DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
ASTRID SCHIE, Breivikbotn.
ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.
DORTHEA KLEM:
Thora Finnerud, Danvik, Drammen.
KRISTIAN SKIPPERUD:
Anna Thygersen, Teatergaten 1, Oslo.
MARTHA HAQA:
Jørgen Monsrud, Hærestua.
Argentina:
BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Sønstebo, Otterholdt pr. Bs, Telemark.
SIOURD GRØNVOLD:
Johan O. Johnsen, Blemmestad.
Afrika:
P. EVENSTAD:
Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.
- TOMINE EVENSTAD:**
Gartner M. Walde, Ibsenøgt. 10, Bergen.
HILMA HERMANSEN:
Ole Krogstad, Soli, Rælingen.
INGRID LØKKEN:
Misjonskasserer for «Salen», Oslo.
S. W. Bjertnes, Torshov p. o., Ost.
MARGIT HARALDSEN:
Loda Henrik Johansen, Løvenskiolds vei, Lilleaker pr. Oslo.
HANSINE NESFOSSEN:
Constance Nøstdal, Solheimsgate 40, Bergen.
MARTHA KVALVAGNES:
Fru Anna Nøsdal Sydnessmugl. Bergen.
MAXIMILIAN HANSEN:
Caspara Solvik, villa Fjordgøt. Osnes pr. Heggedal.
DEN NORSKE KONGOMISJON
CHRISTIANSEN:
Erling Syvertsen, Danvik, Drammen
India:
DAGMAR ENGSTRØM:
O. Ekomnes, Jarveien 11, Lilleaker.
ANNA JENSEN:
Amalie Karlsen, V. Porsgr.
FRANCK DESMOND:
Hardy O. Mossberg, Kreditbanken Halden.
HANS SVENDBERG:
Form. J. Karlsen, Haldens vestre Tistedalen pr. Halden.
B. og GUNHILD FINSTRØM:
Anne Husås, Kviteseid, Telemark.
BORGHILD NORDLI:
Dronningensgt. 20, Narvik Nord-Norge.
DAGMAR JACOBSEN:
Sverre Severinsen, Smittestrøms vei 19, Drammen.
HILDA WERGEDAL:
Jens Jarnes, Passebøk p. o., Sande vør.
RACHEL EDVARDSEN:
Kontorist O. Langorud, Numedal-banen, Kongsberg.
VALBORG FRANDSEN:
Bidrag sendes «Misjons-Røsten».
Utgitt ved en redaksjonskomité
«Glommen»s trykkeri